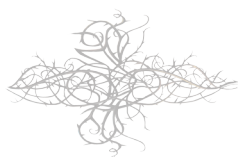

NODUL
ÎNTUNECAT
MATTHEW JOBIN

NETHERGRIM

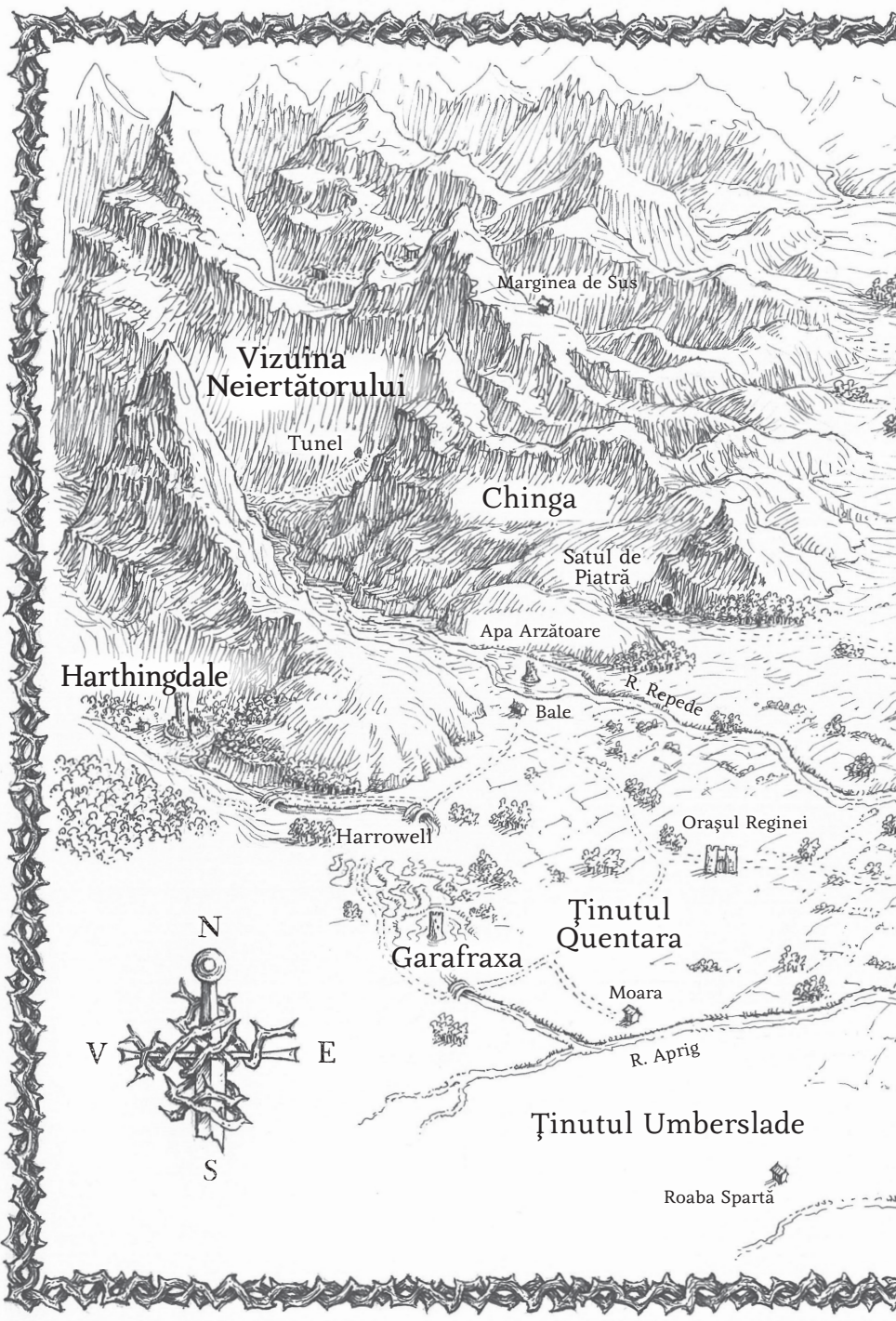

NODUL
ÎNTUNECAT

CARTEA A TREIA

MATTHEW JOBIN

EDITURA
UNICART

Vizuina
Neiertătorului

Marginea de Sus

Tunel

Chinga

Satul de
Piatră

Apa Arzătoare

Harthingdale

R. Repede

Bale

Harrowell

Orașul Reginei

Ținutul
Quentara

Garafraxa

Moara

R. Aprig

Ținutul Umberslade

Roaba Spartă

Văduvele

Desiș

Cătunul Dor

Grajdurile

Valea Mlaștinii

Dealul
Dorințelor

Traseul lui
Wolland
printre
mlaștini

Baronia
Elverain

Domeniul
lui Aelfric

Baronia
Wolland

Thrawnthrop

R. Tamber

Norn

Orașul
de Sus

Satulung

Olingham

Mormintele
lui Lum

Vadul Dor

Trifoi

Sutașii din
Uxingham

Vâltoare

Suta
de Spini

Pădurea
Mondrem

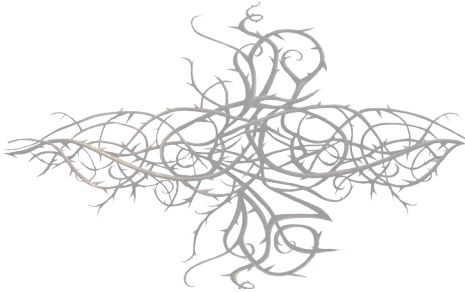
R. Umflat

R. Ivern

Sutașii
din Whistley

Tambridge

Prolog

În urmă cu cinci ani

– Te rog, tată! Nu vreau să plec, spuse băiatul întinzându-se și trăgând de mâneca tivită cu blană.

Tatălui îi zvâcni gura și se încruntă. Inima copilului se opri pentru o secundă. Speranța însă i se risipi imediat. Apoi, tatăl își struni calul și porni, trecând pe lângă băiat fără să-i răspundă.

Cavaleri ai gărzii regale stăteau pe armăsarii lor robuști foarte aproape de băiat. Copilul îi cunoștea pe toți. Veniseră cu el de la Spirala de la Paladon, unde trăise până atunci. Îl protejaseră dintotdeauna, dar cu o săptămână în urmă îl smulseseră din brațele mamei lui, îl târâseră afară și-l aruncaseră în frig. Apoi nici nu s-au mai uitat la el.

– Te rog, tată! se rugă băiatul.

Se uită în jurul său. Încă nu se iviseră zorii. Porni călare împreună cu tatăl său și cu gărzile de-a lungul peisajului sălbatic și distrus. Se foii în șa. Poate că, dacă ar putea prinde momentul potrivit...

O mână grea îl apucă de gulerul cămășii. Bărbatul cu barba căruntă cu care împărțea calul îl trase mai aproape.

– Ține-te, prințe! Era gata să cazi din șa.

– Nu vreau să plec. Te rog, nu mă forța!

Băiatul luase bătaie de câteva ori până atunci pentru că plânsese. Nu se putea abține și nu îl mai interesa ce credeau cavalerii despre el.

– Încetezi odată? rosti tatăl, apoi se îndepărtă călare.

Băiatul îl urmări cu privirea cum cotește, apoi cum o ia în sus, pe munte. Se ghemui. Nu se mai putu uita.

– Să mergem, prințe, să mergem! spuse gardianul bătându-l ușor pe umăr. E o adevărată onoare să fac asta pentru familia dumneavoastră și pentru regat.

– Eu nu vreau să merg, spuse iar băiatul rămas fără vlagă. Nu mă forța!

Gardianul nu răspunse. Nimeni dintre cei din jur nu spuse niciun cuvânt. Copilul simți cum groaza creștea în el până aproape să-l facă să explodeze, iar mai târziu, când călăreții urcară peretele muntos unul în spatele celuilalt, vru să se arunce din șa ca să se zdrobească de stâncile înzăpezite de dedesubt și să moară. Gardianul îl strânse mai tare.

– Moartea nu e mai bună. Nu din câte știu eu, spuse bătrânul trecându-și brațul peste mijlocul băiatului.

Copilul își lăsă capul în piept și începu să plângă până își pierdu vocea.

– Vreau la mama! Vreau la mama!

Era ultima lui dorință și răzbunare. Ce mai conta dacă l-ar fi dezamăgit pe tatăl său? Pentru el venise ultimul apus, trandafiriu și galben pe zăpada de pe poteca de deasupra.

Tatăl îi aștepta la răscruce unde un drum continua spre vârful muntelui, iar altul o lua de-a curmezișul.

– Haideți! Fir-ar să fie! Vreau să termin odată cu asta.

Își desfăcu manșetele de blană ale jachetei și își lovi brațele unul de altul.

– Venim, Majestatea Voastră!

Gardianul își grăbi calul care scoase un sfornăit și făcu tot ce putu pentru a urca mai repede panta periculoasă.

Băiatul apucă bine coama calului, răsucind părul aspru în mâini. Lucrul la care se gândise cu cea mai mare plăcere, pe vremea când contempla ziua în care va deveni rege, era faptul că va călări un armăsar de luptă. Uneori se imagina călărind în război sau salvând oameni din mâna monștrilor, dar cel mai mult se gândea la cal.

Vântul îi împingea lacrimile pe obraz în șiroaie reci. Cu un an în urmă, când împlinise șase ani, primise de ziua lui o sabie de lemn. Îi plăcuse foarte mult să se joace cu ea. La fel de mult cum îi plăcuse să învețe să călărească. Într-o zi însă, tatăl său venise și îi luase sabia. De atunci, fiecare zi fusese ca un pas pe coasta muntelui.

– Nu înțeleg de ce regele a trebuit să ne aducă pe toți aici sus, spuse unul dintre gardieni. Apoi își dresе vocea și scuipă de cealaltă parte a unei stânci. Am putea muri sub o avalanșă și atunci ce s-ar întâmpla cu băiatul? Ar fugi?

– Închide-ți gura! se burzului gardianul din urma băiatului și îl împinse din spate pe cel care vorbise. Rămâi deoparte dacă nu poți să taci în preajma băiatului.

Gardianul pufni.

– Tu ce problemă ai? N-ai să-l mai vezi niciodată.

Băiatul ridică privirea, dar imediat regretă că o făcuse. De unde erau se vedea totul. Locul spre care se îndreptau

era mai înspăimântător decât orice coșmar pe care îl avusese de când aflase că urma să fie trimis aici. Turnul întunecat și urât se înălța ca un deget bolnav îndreptat spre cerul subțire. Nu mai era nimic în jur. Părea imens, amețitor de înalt. Dar abia când îi văzu pe bărbații care așteptau lângă turn își dădu seama că era chiar și mai înalt decât crezuse.

Tatăl lui călărea pe drumul dinspre turn. Bărbații care se aflau acolo îl salutară îngenuchind, apoi băiatul văzu că și mai mulți apărură dinăuntru unor colibe ridicate în umbra turnului. Crestele munților erau încă înzăpezite, iar vântul anunța apropierea iernii.

Băiatul se cutremură. Lucrurile astea nu trebuiau să-l mai intereseze. Nu era nevoie să-și facă griji în privința vântului.

– Trăiască regele Bregisel! exclamă unul dintre bărbații de lângă turn, care se apropie și făcu o plecăciune în fața tatălui său. Sunt meșterul ucenicilor. Noi, frați întru Eredh, te salutăm și te cinstim pentru marele sacrificiu pe care îl faci. Ai sosit într-o zi favorabilă.

Tatăl său rămase în șa, deși alți doi frați își suflecaseră mânecile pentru a-l ajuta să descălece.

– O! Ce fel de zi? E una dintre zilele în care se aliniază stelele?

Meșterul care conducea ucenicii tuși, apoi arătă spre băiat și spuse:

– A șaptea lui zi de naștere, Majestate. Am aflat ziua de la mama lui.

– A, da. Bine. Tatăl nu se putu uita la fiul său. Pune-ți oamenii la treabă. Vrem să mâncăm ceva fierbinte.

Meșterul ezită.

– Înainte sau după?

– După.

Băiatul încercă să ajungă la calul tatălui, dar gardianul îl opri.

– Te rog, tată! Te rog! Nu mă obliga să merg. Voi fi mai bun.

Tatăl își întoarse calul și scrâșni din dinți.

– Nu se poate. Eu o să mai am alți fii. Regina e încă tânără, zise ca pentru sine, dar adresându-se tuturor.

Băiatul se lăsa înapoi în șa, ghemuindu-se în umbra turnului. Vântul îi adia prin părul de pe ceafă.

Gardianul îl ridică din șa și-l trecu în mâinile a doi frați voinici.

– Haide, atunci, spuse gardianul. Nimeni nu știe cât va trăi, iar viața ta nu se termină acum.

Mânecele de lână nedărăcită, pe care frații le purtau pe deasupra sutanelor, se frecau de fața băiatului. Bărbații îl dădură din mână în mână ca pe un sac de grâne, trimițându-l către turn. Stăteau toți aliniați în iarba rară. Copilul nu se mai împotriva. Renunțase de tot. Turnul se ridica deasupra lui ca și când urma să înjunghie soarele.

Turnul nu avea porți. Încă și mai mulți frați așteptau în liniște de-o parte și de alta a unei găuri în zidul întunecat. Cărau cărămizi, mistrii și mortar. Băiatul nu își putea stăpâni țipetele.

Meșterul ucenicilor se întoarse către tată.

– Majestate, ați dori să spuneți ceva înainte să începem?

Tatăl își privi lung fiul. Fruntea i se cută de parcă încerca să își amintească ceva. După un moment de speranță, mult mai dureros decât orice disperare, pe față

îi apăru o expresie de adânc regret. Dar scutură din cap și o alungă, după care mormăi.

Bătrânul gardian se aplecă deasupra băiatului. Plângea. Lacrimile i se adunau în barba căruntă.

– Nu e drept. Nu e corect. E doar un copil.

Tatăl se întoarse către el.

– Ce-a fost asta? Cum îndrăznești? Ce-ai spus?

Gardianul se schimbă la față și răspunse pe un ton grav:

– I-am spus că e dator să-și asculte tatăl și regele și că asta este o cinste pentru familia sa. Făcu o plecăciune. Majestate...

Tatăl își descleștă pumnii.

– Bine, atunci. Apoi se întoarse către băiat: Fii fecior vrednic! Fă-ți datoria față de familia ta! Asta e cel mai important.

Umbra turnului căzu peste copil. Acesta începu iar să se zbată și să se agite, încercând să mai privească în urmă pentru o ultimă dată. Tatăl își întoarse fața nedorind să-i întâlnească privirea. Băiatul însă nu dorise să privească spre est într-o ultimă încercare de a-și convinge tatăl, ci doar pentru a vedea soarele cum se ridica.

– Chlodobert, unic fiu al regelui Bregisel, ești oferit ca jertfă în turnul lui Eredhros.

Frații îl împinseră pe băiat în gaura din zid. Nu era adâncă, dar din cauza luminii foarte slabe, copilul căzu și se rostogoli peste pietrele dure.

– Vă rog! Nu, vă rog!

Copilul își strânse genunchii la piept. Băgă mâna în cămașă și scoase ceva ce nimeni nu observase că ducea cu el. Un cățeluș de pluș. Îl îmbrățișă.

Bărbații acoperiră gaura repede și cu îndemânare. Cărămizile erau așezate la loc cu zgomot.

– Singura lumină pe care o vei avea va fi cea a adevărului. Ai fost depus pe altarul adevărului. Mielul sângerează pentru adevăr – Eredh, Eredh, ochiul deschis de trei ori. Cu timpul vei ajunge să înțelegi rostul sortii tale. Fie ca adevărul să te consoleze.

– Tată!

Băiatul sări în picioare. Groaza de întunericul dinăuntru nu putea fi comparată cu nicio altă disperare. Copilul începu să zgârie zidul, încercând să ajungă la capătul găurii care se închidea.

– Tată! Nu face asta! Te rog, tată! Scoate-mă de aici!

Ajunse cu mâna deasupra unei cărămizi, dar unul dintre frați i-o dădu la o parte. Băiatul încercă iar, reușind să scoată capul în afară. Tot ceea ce putu să vadă fu imaginea tatălui său. Își ținea fața în palme, luminat de soarele care se ridica. Alături de el, bătrânul gardian plângea fără a-și mai șterge lacrimile. Apoi, unul dintre frați împinse o bâtă înăuntru și îl nimeri pe băiat chiar în piept, îndepărtându-l astfel de ieșirea din gaură.

Băiatul respiră adânc.

– Tată! Tată, te rog! Te iubesc! Nu mă lăsa în întuneric!

Gaura devenea din ce în ce mai mică, iar speranța, și mai mică.

Băiatul se lăsă în genunchi.

– Nu face asta, te rog! Voiam să fiu mai bun! Voiam să fiu bun! Voi fi! Voi fi mai bun dacă mă lași să ies.

– Nu mai pot suporta, se auzi de departe vocea tatălui. Unde e mâncarea? Haideți odată, fir-ați să fiți!

– Chlodobert, fiu al regelui Bregisel, vei rămâne în turnul lui Eredhros până în ziua în care vei muri.

Meșterul ucenicilor se uită prin spațiul care mai rămăsese deschis, de mărimea unei cărămizi.

– Înțelegi de ce te afli aici?

Băiatul se uită la el. Îi vedea doar ochii.

– Pentru că am fost rău?

Ochii clipiră.

– Nu.

Puseră și ultima cărămidă. Începu întunericul.